

מחוללים דו־קיום

אורה ואיהאב בלחה הם זוג נשוי שמקיים את חזונו הלכה למעשה: יהודייה ומוסלמי שהתחתנו לאחר שלושה ימי היכרות,

ייסדו עמותה הפועלת לשינוי תודעתי רחב בישראל וברשות הפלסטינית באמצעות מפגשים ופעילויות למען הפיוס והשלום, הקימו ארבעה גני ילדים אנתרופוסופיים דו־לשוניים ביפו ואף עורכים ערבי זיכר סופיים, שבהם הם מחוללים את המחול הסופי המסורתי. "אין דרך לשלום – השלום הוא הדרך", הם אומרים ומיישמים

מאת: אורלי בר־קימה

רווית הסכסוכים, המלחמות והקונפליקטים הדתיים, התרבותיים והפוליטיים, אפשר לחיות בדו־קיום אמיתי ושוויוני.

בני אברהם התאחדו

את בני הזוג בלחה פגשתי לראשונה כשהופיעו בקטעי מחול סופי במסגרת הקונצרט של צמד המוזיקאים הבין־לאומי **דווה פרמל ומיטן**, חבריהם הטובים ושותפיהם לדרך השלום, האחוה והשינוי

אנחנו מאמינים שהם מביאים לנו מזל". כך פותחת **אורה בלחה**, 37, ילדת טבע שגדלה בראש פינה, את הריאיון הזוגי שבו היא ובעלה **איהאב בלחה**, 44, מוסלמי יליד יפו, משתפים בסיפור חייהם יוצא הדופן ובעשיתם החברתית, התרבותית והרוחנית מעוררת ההשראה. "אין דרך לשלום – השלום הוא הדרך", הם אומרים ועושים. הסיפור שלהם, בעיניי, הוא דוגמה מעוררת תקווה לכך שגם בארצנו

"לפני שנתיים עשינו טקס זיכר סופי גדול בבית, ובאותו בוקר איהאב אמר לי: 'תראי, יש טווס בחלון'. 'אתה צוחק עליי?', הגבתי. ואכן, ראיתי טווס מדהים יושב על אדן החלון. בעודנו ממשיכים להכין את הזיכר, הגיעה נקבת טווס ואחריה עוד אחת. מאותו יום הם חיים אצלנו בחצר. מאז נולד להם טווס קטן ועשוי יש לנו ארבעה טווסים בחצר. מכיוון שטווס מסמל יופי ושלמות מעגלית,

**איהאב בלחה: "מעבר למחול,
לשירה ולשיחות, להיות סופי
זה לפתוח את הלב ולהיות
בשירות ובשליחות של האהבה
באחדות. בתוך הסופיזם אני
פוגש את הנשמה האלוהית
ואת הוויית המקור שלי, שהיא
אהבה. אני רואה בעיני רוחי
בני אדם - יהודים, מוסלמים
ונוצרים - שמשרתים את האל
באמת ומכבדים בני אדם. כולנו
אחד, אך שלכל אחד יש דרך
שונה"**

כנסים, פסטיבלים, סדנאות רבת-תרבותיות וקורסי לימוד והעשרה, תוך כדי התמקדות בנושאים כגון חינוך מעורב, אמנות, מוזיקה, קולנוע, אקולוגיה, ספורט, פיתוח מנהיגות ברוח הקיימות ויזמות חברתית", אומר איהאב. "המטרה שלנו היא לשבור את מחסומי הפחד והבורות בין העמים, להפחית את האלימות ולפתח כבוד בין אדם לאדם ובין אדם לאדמה".

בני הזוג בלחה מדגישים כי העמותה אינה פוליטית או לאומנית, אלא דוגלת בגישה הומניסטית ובעבודה פנימית-רוחנית. דרך הפעולה של העמותה מתבססת על המשותף לבני אברהם במסורות השונות בעבר ובהווה ומחנכת לקבלת השונה תוך כדי יצירת חברה בריאה ושיח אנושי ותרבותי חדש באזורנו.

עבודה פנימית רוחנית

איהאב גדל על שנאה וכעס כלפי היהודים. "לא היה לי מקום בלב לראות את הצד היהודי ורציתי לפתור כל דבר באלימות. לאחר ויכוחים רבים ביני ללקוח יהודי

מוסלמי וכחוקר של התנועה הסופית, שנחשבת לצד המיסטי של האסלאם, הוא מקדש ערכים של שלום ואהבה, המהווים לדבריו כלים רבי עוצמה לגישור בין אנשים ולקירוב לבבות. על ניהול גני הילדים של העמותה אחראית אורה, רקדנית ומורה מוסמכת לתנועה ולמחול בסגנונות שונים, כולל המחול הסופי המסורתי, שמנחה מפגשים בנושא תנועה וריפוי ומעבירה סדנאות בנושא פיוס ודריקום ברחבי הארץ. עמותת בוסתן בני אברהם נוסדה בשנת 2011 בשיתוף עם אנשי רוח ודת, אנשי חינוך, רופאים אמנים, ספורטאים ויועצים ארגוניים בני כל הדתות בעלי ניסיון בתחום הפיוס והגישור. העמותה פועלת בתחומים רבים למען שינוי תודעתי רחב בישראל וברשות הפלסטינית, והדגש בעשייה הוא על מפגש לימודי ואנושי לבבי בגובה העיניים למען פיוס וגישור בין בני אברהם.

"בפעילויות שלנו אנחנו משלבים בין המסורת העברית למסורת הערבית באמצעות הפקת פרויקטים של דריקום,

העולמי. מאחורי הקלעים הבחנתי בבני זוג הגבוהים, היפים והמרשימים, שפשטו את בגדי הריקוד הלבנים והסירו את הכובעים הסופיים המיוחדים. סביבם התרוצצו וקפצו בשמחה שני ילדיהם **נור ואניס**. לאחר ששוחחתי עמם הבנתי שראוי לספר על החזון הגלום במי שהם ובעמותת בוסתן בני אברהם שהקימו לפני כמה שנים.

החשיפה האישית אינה קלה להם, במיוחד על רקע ההקצנה בין יהודים לערבים וההפגנות הסוערות שהיו ברחובות נגד נישואי תערובת. כלי תקשורת רבים פנו אליהם כדי שיתראיינו כזוג מעורב והם סירבו. "איהאב יותר במקום של השליחות ואני יותר אדם פרטי", אומרת אורה. "החזון שלו הוא לגשר בין בני אדם ואני הצטרפתי אליו. אני תומכת בו ובעשייה המשותפת, מתוך מקום של מחול ושל שינוי תודעה של אנשים".

את העמותה מוביל איהאב, פעיל שלום ומחנך, בעל ניסיון של כ-15 שנה בתחום של דריקום וגישור בין בני אדם. כאיש דת

דן לסרי. "אם יבוא שינוי, הוא יבוא מההורים"

קושי. באנו משתי תרבויות שונות וחיברנו אותן, ולעתים אנחנו גם נכשלים. אבל אנחנו אוהבים ומוקפים בהרבה אנשים תומכים שיש להם אהבה אלינו וזה מחזק אותנו". הוא מאמין בפתרון רוחני לסכסוך היהודי-ערבי. "כל צד צריך להסתכל על עצמו ולראות היכן הוא טעה ואיפה האחריות שלו על הטעויות שלו. זה תקף בכל הרבדים - האישי, הזוגי, המשפחתי והקהילתי. אלוהים אומר לנו ששני העמים אינם חיים בטוב. זהו הפוליטיקה והאידיאולוגיות שכל צד מחזיק בהן מקשות עלינו לקבל את האחר, ולכן לדעתי רק פתרון רוחני יכול להביא באמת שלום. אם אני באמת מזהה את החלק הנצחי שבתוכי, אני יכול להתבונן בכל דבר בחמלה. אם נצמדים לאסלאם הטהור והאמיתי, שכולו שלום ופיוס, וגם ליהדות האמיתית, שמצווה 'ואהבת לרעך כמוך' 37 פעמים בתנ"ך, יבוא שלום. אלוהים נתן לנו הזדמנות גדולה ואנחנו מפספסים אותה. אנחנו יכולים להפוך את הארץ הזאת למקור של אור והשראה לכל העולם", אומר איהאב.

חתונה תוך שלושה ימים

"לפני תשע שנים נסעתי לסיני לחופש בחוף ראס אל שטן לבדי באופן ספונטני", מספרת אורה. "אף שהיו לי מיליון התחייבויות, משהו בי אמר לי לנסוע.

אורה בלחה: "נפגשנו בתפילה שהתקיימה בחוף הים ביום שישי בערב. התאהבנו והתחתנו כעבור שלושה ימים באמצעות נדרים הדדיים. מהרגע הראשון שנפגשנו היה ברור לנו שזה זה. זה היה זיהוי נשמתי והיה ברור שזה משהו שצריך לקדש אותו ולא לתת לו להתמוסס. בערב המחרת נפגשנו שוב והבנו שאנחנו מאוהבים עד כלות, אבל אמרתי לו שלא נמשיך הלאה בלי נדר"

בתרבות הערבית, למשל ביחס שלה לנשים, שהוא פוגעני, מכיוון שהן במקום נמוך מאוד, ללא התייחסות לרגש הפנימי ולעומק של האישה. באסלאם הגבר והאישה אינם שווים, הם משלימים זה את זה. בדרך כלל בחברה הערבית מצופה שהנשים יבצעו את רוב עבודות הבית, והגברים אינם קשובים לצורכיהן הרגשיים. בתרבות היהודית יש גם וגם. בתרבות הערבית זה אפילו לא שוביניזם, זו המציאות".

איהאב אומר כי הוא בודק כל הזמן היכן הוא יכול להשתפר. "אני מנקה, עושה כביסה ומטפל בילדים, רק לא מיניק. אני חווה את הבית כחלק ממני ואת אורה כחברה, לא רק כאישה, אבל לדעתה זה אף פעם אינו מספיק", הוא צוחק. אורה מחייכת אליו ואומרת: "חבל שלא הקלטתי אותך עכשיו".

איהאב: "יצרנו מקושי הזדמנות, בעוד הרבה אנשים מקבלים הזדמנות ויוצרים ממנה

במסעדה של המשפחה, נוצר בינינו דיאלוג ובסוף גם הפכנו לחברים. קלטתי שבמקום באלימות, אפשר לפתור בעיות ולהשיג דברים דרך שיחה, כשאני מקשיב ומקשיבים לי. כשנכנסתי עמוק יותר לתוך לימודי הדת, הבנתי שהאסלאם כולו שלום ושהכי חשוב זה ערך האדם. ראיתי שזה מה שמתאים ללב שלי ולגוף שלי. כשאתה עושה משהו טוב אתה נהנה ואחרים נהנים וכשאתה אלים ומזיק אתה סובל והשני סובל. לכן בחרתי לחבר בין אנשים דרך דיאלוג. אני אוהב את אלוהים ואוהב כל אדם כבריאה של אלוהים. בקוראן כתוב שיש אפשרות לכעוס ולנקום, אבל יש גם אפשרות לסלוח ולאהוב, וזו דרגה גבוהה יותר", הוא מסביר.

"הזהות שלי היא המעשים שלי, ולא מהיכן באתי ונולדתי. המעשים שלנו הם השיקוף המדויק של עומק האמונה שלנו ושל הכוח האמיתי שלנו. אני יכול לראות את הפגמים

הקשר בינינו טוב".
 בצד של איהאב, בן אמצעי בין שבעה ילדים, המצב היה לא פחות מורכב. "כשנדע לבני משפחתי על נישואיי לאורה כולם היו באבל. היה להם קשה לקבל את העובדה שאני נשוי ליהודייה, אבל לאט-לאט הם נפתחו אליה. כשסבתא שלי נפטרה, אורה הגיעה יום-יום והכינה אוכל לכל המשפחה. הם התחילו להכיר אותה אישית וזה פתח להם את הלב. המשפחה שלי אינה בכיוון של סולחה בין יהודים לערבים, ובשל כל מה שעשיתי בנושא שלום ודו-קיום הייתי 'הכבשה השחורה' מבחינתם. היום נוצר אצלם שינוי הדרגתי. אימא שלי קיבלה את אורה הכי מהר, אחרי חודש-חודשיים, וכל אחד מבני המשפחה בתהליך שלו. יש כמה שאינם מקבלים אותה עד היום בשל האידיאולוגיות".

זרעים של אהבה

מתוך הצורך הפרטי שלהם ליצור מסגרות חינוכיות מתאימות לילדיהם, ייסדו בני

אמר לי 'רק אותה' והשכל אמר לי 'זה משבר'. מעולם לא עלה בדעתי שאתחתן עם יהודייה ולא ידעתי כיצד המשפחה שלי, שהיא מוסלמית אדוקה, תקבל את זה, אבל הלכתי עם הלב שלי".
 תגובת המשפחות של שניהם הייתה מעורבת. בצד של אורה, שהוריה גרושים, הדעות נחלקו. בעוד אמה קיבלה את הבשורה על נישואי בתה לשיח' מוסלמי מיפו בקלות יחסית, בצד של אביה ומשפחתו החדשה היו קשיים ואפילו נתק של כמה שנים. "אימא שלי ישר קלטה שאני מאוהבת. היא שאלה מי זה, אבל לא רציתי לגלות לה עדיין. היא הבינה ושאלה אם הוא מוסלמי. היא הייתה פעילה בנושאים פוליטיים ומתברר שהכירה את איהאב. היא הייתה סקרנית לגביו ובהדרגה נוצר חיבור חזק מאוד ביניהם".
 אביה של אורה, לעומת זאת, היה בשוק מעצם העובדה שהוא יושב בבית של ערבי ביפו. "רציתי לשחרר אותו לגמרי מחיי, אבל איהאב כל הזמן דחף אותי להתקשר אליו ולהיות באהבה. לבסוף זה עבד וכיום

הרגשתי שמשוה קורה ושאני צריכה להתכונן. פגשתי את איהאב במקרה בערב שלמחרת בתפילה שהתקיימה בחוף הים ביום שישי בערב.
 "הייתי בת 28 ואיהאב בן 35. התאהבנו והתחתנו כעבור שלושה ימים באמצעות נדרים הדדיים. מהרגע הראשון שנפגשנו היה ברור לנו שזה זה. זה היה זיהוי נשמתי והיה ברור שזה משהו שצריך לקדש אותו ולא לתת לו להתמוסס. בערב המחרת נפגשנו שוב והבנו שאנחנו מאוהבים עד כלות, אבל אמרתי לו שלא נמשיך הלאה בלי נדר".
 "הייתי בהלם ממנה", מספר איהאב. "היה ברור לשנינו שזה זה. הייתי צריך לחזור למחרת לכנס בצפון שהייתי אמור להוביל. לפני שנסעתי אמרתי לה: 'אני מחכה לך'. כשהייתי בכנס היא התקשרה אליי ואמרה שהיא באה לפגוש אותי בתל אביב. באותו רגע עזבתי את הכנס כדי לפגוש אותה".
 אורה: "נפגשנו וקבענו להיפגש שוב למחרת בים. שם עשינו טקס קטן של התקדשות בלי שאף אחד ידע".
 איהאב: "לפני הטקס לא הצלחתי לישון מרוב התרגשות. התפללתי לאלוהים. רציתי להתחתן איתה ושאלתי אותו מי יהיה עד בשבילנו. התשובה שקיבלתי הייתה: 'זה רק אתם ואלוהים'. אני, שהייתי פעיל כבר שנים רבות במפגשי שלום ואהבה, הרגשתי שאלוהים שלח לי את המבחן האמיתי, המבחן הכי קשה שיש. עם כל הקושי, הלב

אמאל סיקסיק: "זו עבודה מבורכת. הקשרים בין הגנות היהודיות לגנות הערביות ובינן להורי הילדים מחממים את הלב. כל גנות מדברת בשפה שלה עם הילדים, ואנחנו חוגגים את כל החגים והמועדים לפי התקופות, כך שהילדים זוכים לחגוג גם את חג הקורבן והרמדאן המוסלמיים וגם את חג החנוכה ופורים היהודיים. הילדים נוגעים בשני העולמות, נפתחים לתרבויות שונות ומקבלים זאת באופן טבעי. לכל תרבות יש המקום שלה ויש הרבה מאוד כבוד הדדי"

דן לסרי. "אם יבוא שינוי, הוא יבוא מההורים"

איהאב בלחה: "אנחנו משלבים בין המסורת העברית למסורת הערבית באמצעות הפקת פרויקטים של דו־קיום, כנסים, פסטיבלים, סדנאות רב־תרבותיות וקורסי לימוד והעשרה, תוך כדי התמקדות בנושאים כגון חינוך מעורב, אמנות, מוזיקה, קולנוע, אקולוגיה, ספורט, פיתוח מנהיגות ברוח הקיימות ויזמות חברתית. המטרה שלנו היא לשבור את מחסומי הפחד והבורח בין העמים, להפחית את האלימות ולפתח כבוד בין אדם לאדם ובין אדם לאדמה"

בגן. מקבלים אותך כפי שאתה, ללא הבדל בין הילדים, עם הרבה מאוד אהבה ונתינה. הקשבת לגננת ולדרך שבה היא מדברת עם הילדים והתחברתי לזה מאוד". היא למדה והוכשרה כגננת ובימים אלה היא מעמיקה בלימוד החינוך האנתרופוסופי. "זו עבודה מבורכת. הקשרים בין הגננות היהודיות לגננות הערביות ובינן להורי הילדים מחממים את הלב. כל גננת מדברת בשפה שלה עם הילדים, ואנחנו חוגגים את כל החגים והמועדים לפי התקופות, כך שהילדים זוכים לחגוג גם את חג הקורבן ואת הרמדאן המוסלמיים וגם את חג חנוכה וחג פורים היהודיים. הילדים נוגעים בשני העולמות ונפתחים לתרבויות שונות באופן טבעי. לכל תרבות יש המקום שלה ויש הרבה מאוד כבוד הדדי. אורה ואיהאב מנהלים את הגנים בהמון אהבה ורגישות. הם עשו מעשה ונותנים דוגמה אישית לכולנו", אומרת סיקסיק.

מחוללים שינוי תודעתי

בביתם של הזוג בלחה, שלאחרונה התווסף אליו בנם השלישי, חביבאללה שמו, בערבית "אהוב אלוהים", חוגגים את כל החגים, מוסלמיים ויהודיים גם יחד. הילדים הגדולים יודעים לדקלם פסוקים מהקוראן לצד ציטוטים מהתורה ושיירי חגים יהודיים, והם גם כבר מנוסים באמנות הסיבוב הסופי. בסלון ביתם הצנוע נערך מדי יום רביעי

במסגרת חיפוש הגנים הם הגיעו לחינוך האנתרופוסופי, חקרו את הנושא לעומק והחליטו להקים גן על פי אותו מודל לבנם ולילדה יהודייה מיפו. ההתחלה הייתה בדירת חדר עם גננת יהודייה וגננת ערבייה. בהדרגה נוספו ילדים, ובסוף השנה כבר היו 13. כיום העמותה מפעילה כבר ארבעה גנים, עם כ-50 ילדים יהודים וערבים ועם צוות של 12 גננות. "השאיפה היא למסד בישראל חינוך אחר, המבוסס על ערכים כגון אנושיות, הקשבה, טבע, יצירה ואהבה לאדם ולאדמה; חינוך שמחבר ואינו מפריד מכיוון שכולנו בני אברהם", מבהירה אורה. אמאל סיקסיק, 30, גננת באחד מגני העמותה זה ארבע שנים, מחוברת מאוד לחזון. "כשבאתי לריאיון עם אורה, זו הייתה הפעם הראשונה ששמעתי על החינוך האנתרופוסופי, ובטח על חינוך כזה שמשלב יהודים וערבים", היא מספרת. "הגעתי לגן שבו חדר אחד עם רהיטים וצעצועים טבעיים מעץ, ונגנבתי מהפשטות שהייתה שם, מהתזונה האורגנית והטבעית. מה שהתחברתי אליו במיוחד היה השקט, השלווה והאהבה ששוררים

הזוג בלחה גני ילדים אנתרופוסופיים דו־לשוניים ביפו לגילי ארבעה חודשים עד שש שנים. בימים אלה הם פועלים להקמת בית ספר ברוח הזאת. הם מדגישים כי "דרך העמותה והחינוך המשותף והשוויוני בין יהודים וערבים, אנחנו זורעים ומטפחים זרעים של אהבה וחמלה אנושית במקום הפרדה, קנאה, תחרותיות והישגיות. המטרה היא ליצור מרחב לכולם, בדיוק כפי שאנחנו עושים בגנים שלנו, שמנוהלים על ידי גננות יהודיות לצד גננות ערביות, ושבהם שתי התרבויות מתקיימות זו לצד זו בכבוד הדדי ובשוויון מלא". "כשנור הגיע לגיל שנתיים, לא מצאנו גן שהתאים לחינוך שרצינו עבורו", אומרת אורה, שגדלה במקום לא תחרותי על ערכים אנושיים של אהבה, של סלחנות ושל שיתוף ורצתה גן כזה לבנה. גם איהאב היה שותף לרצון הזה. "אני סולד מהחינוך שגדלתי בו, שמזוהה עם ערכי פחד וכפייה, שמוודד את האדם רק לפי תוצאות המבחנים שלו. לא אהבתי את הנושאים שלימדו אותנו, ולא רצינו שבני יחווה את התחרותיות ואת האלימות שספגתי".

תנועת UPLIFT

אורה ואיהאב בלחה ועמותת בוסתן בני אברהם הם הנציגים של עמותת אפליפט בארץ, תנועה עולמית שנוסדה בדצמבר 2012 באוסטרליה על ידי זוג יזמים ופילנתרופים ישראלים: יואב לב, הידוע בכינויו ההודי בהארט מיטרה, ובת זוגו בוואני לב. מטרת התנועה היא ליצור שינוי עולמי ולהעלות את התודעה האנושית.

בני הזוג בלחה הזמנו למפגש הייסוד, לצד אנשי חזון ורוח, חלוצים בתחומי המדע, הבריאות, הקיימות ואיכות הסביבה, יזמים עסקיים, רופאים, הילרים, מוזיקאים, אמנים ומנטורים בתחומי ההתפתחות וההעצמה האישית - בהם ד"ר ברוס ליפטון, ד"ר פאץ' אדאמס, אניטה מורז'אני, דווה פרמל ומיטון, הניורולוג ומנתח המוח אבן אלכסנדר ורבים אחרים. הרעיון הוא ליצור מפגשים לא פורמליים במרחב משותף ומלא השראה לקידום פרויקטים עסקיים וחברתיים של קיימות, בריאות, יצירה, איכות סביבה, שלום ואחדות וליצירת מציאות טובה יותר ועולם מואר ובריא יותר.

"לכל אחד יש מתנה גדולה לתת בחיים האלה, ולבד אנחנו מוגבלים. ברגע שאנחנו מתחברים יחד ומוותרים על ההגדרות שלנו, אנחנו מוכנים לבדוק מה החדש שרוצה להיוולד ומגלים שהשלם גדול מסך חלקיו", אומר אמיר פאיס, מוזיקאי ישראלי שחי באוסטרליה, ממייסדי להקת שבע וחבר המעגל המייסד של אפליפט. "מגיל חמש, מאז ששמעתי את השירים 'אני ואתה נשנה את העולם' של אריק איינשטיין ו-'Imagine' של ג'ון לנון, חיי סובבים סביב חיבור וגיבור, ריפוי ושלום. עם השנים נוכחתי לדעת שאיני לבד ושיש זרם של התפתחות תודעתית בעולם, ואפליפט חלק מזה. התפתחנו לכדי תנועה גלובלית ויש רשתות שפועלת בכל העולם בפרויקטים שונים. הכוונה גם להרחיב את הפעילות למזרח התיכון וליצור רצף של אירועים ומפגשים להעצמה ולחיבור בין כל אלה שפועלים למען השלום ולמען הטבע. נשמח להצטרפות של הרבה אנשים חדשים", אומר פאיס.

טקס זיכר, אחד הטקסים המרכזיים בעבודתם הרוחנית של הסופים שמשמעו "זכירת האל", בהנחייתם של אורה ואיהאב ובהשתתפות אנשי דת מוסלמים ויהודים, מוזיקאים, חברים ותלמידים. זהו ערב של שיחות השראה, מדיטציה, מחול הסחרור הסופי, תה וסוחבת' - לימוד רוחני. באחד מערבי הזיכר שבהם השתתפתי, לזכר יום הולדתו של המשורר הסופי ג'אללדין רומי, שרו, דיברו, ניגנו וחוללו זה לצד זה שיח' אימאם של מסגד אל אקצה, רב יהודי ועוד כ-30 יהודים וערבים, חילונים ודתיים. זו הייתה חוויה מרגשת. אורה מסבירה כי המחול הסופי אינו ריקוד, אלא תפילה לאלוהים. הוא נכנס לחייהם לפני שמונה שנים, כשאורה שמעה על מורה בשם חדיג'ה שבאה מחו"ל כדי להעביר סדנה לסיבוב הסופי. היא נדלקה והציעה לאיהאב להצטרף אליה לסדנה. הוא הצטרף ומנצח את עצמו מתרגם למשתתפים את הקטעים שקשורים לקוראן. "קרו לי שם דברים מעניינים, והייתה לי חוויה חזקה מאוד של התאחדות עם האל, של פתיחת הלב, מכיוון שזהו לימוד ברובד עמוק מאוד של האסלאם ושל אהבה", הוא מספר. הם נסעו לארצות הברית כדי להתמחות במחול הסופי והוסמכו להיות מורים. "התחלנו להזמין מורים מתורכיה, שבה נולד המחול הסופי, וממקומות נוספים. בהדרגה זה התחזק בתוכנו ואורה התחילה ללמד. הרגשנו שם טוב והתחלנו לעשות ערבי זיכר של שירה וריקוד ופתחנו אותם

גם לציבור הישראלי". עם הזמן הזמין איהאב את שיח' אימאם להצטרף ולשאת דרשות על אהבת האלוהים והדבקות בו, ועוד מוזיקאים וחברים הצטרפו. "בהדרגה הלב הולך ונפתח, תודה לאל". בשנים האחרונות בני הזוג גם מופיעים ברחבי העולם במסגרת פסטיבלים ואירועים רוחניים של קירוב לבבות ואחדות עולמית, והם אף הצטרפו לצוות המייסד של תנועת אפליפט (ראו מסגרת). לדבריהם, יש כעת גל סופי מדהים שמתרחש בעולם וגם בארץ. איהאב מבהיר כי הסופים הם אנשי רוח שמתחברים להתבוננות רוחנית מהזווית המוסלמית. "מעבר למחול, לשירה ולשיחות, להיות סופי זה לפתוח את הלב ולהיות בשירות ובשליחות של האהבה באחדות. בתוך הסופים אני פוגש את הנשמה האלוהית ואת הוויית המקור שלי, שהיא אהבה. התחושה שלנו היא שזכינו, תודה לאלוהים, לחיות מתוך אהבה ולבחור באהבה.

מוסלמים ונוצרים - שמשרתים את האל באמת ומכבדים בני אדם. אני בטוח שיהיה שלום כשנפנים שאלוהים בחר בנו לחיות כאן בארץ הקודש ביחד, שכולנו אוהבים את אלוהים ושאינו דרך אחת לאלוהים - יש הרבה דרכים. כולנו אחד, אף שלכל אחד יש דרך שונה. אחת הדוגמאות שנותנות לי תקווה לכך שזה אפשרי היא תור הזהב של היהדות, אותה פריחה של יהודי ספרד שהתרחשה דווקא תחת שלטון האסלאם, כשזה היה אסלאם אמיתי שקיבל, פיתח והעצים דתות אחרות. זה קרה, אין זו תיאוריה. אם נילחם על אדמה נפסיד את החיים, מכיוון שהאדמה מכילה את כולנו - בעלי חיים, בני אדם מתרבויות שונות - וכולנו יכולים לחיות עליה באהבה ובבטחה ללא פחד ומתח". הוא מאמין כי זהו תהליך של חינוך מחדש, ולדעתו זה יכול לקרות כבר בדורנו. לו יהי.

עמותת בוסתן בני אברהם. www.bismilla.org
אתר אפליפט העולמי. upliftconnect.com